

EL TAULER

Dibuix de Sofia Cereijo 1r ESO C

La creativitat del Milà

ÍNDEX

EDITORIAL.....	2
CARTAS A LA REVISTA	4
GENT MILÀ	7
Entrevista a Isabel Gargallo	7
Interview mit Matteo Odeillo (Austauschschuler).....	10
ACTUALITAT	14
Continuem dient “¡Prou! ¡No anem bé!”	14
PREMIS SANT JORDI.....	16
Caos al metro	17
Carrers.....	20
La condició de les flors.....	21
Obro la botiga	23
Transició	24
Ulleres de colors	25
PLÀSTICA	26
Romance de la Guardia Civil.....	26
Romance Sonàmbulo.....	27
CREACIÓ LITERÀRIA	28
Don Quijote en el Raval	28
Bruixes de la nit	29
El racisme envers els gitanos a l'Institut, Realitat o ficció?	31
UNA SETMANA EN	33
Bakit masarap maglakbay sa Pilipinas?	33
FOGONS DEL MILA	34
Khbir: Recepta típica de Bangladesh	34
Aloo Tikki: Recepta típica de l'Índia i el Pakistan.....	35
Macarrons picantes: Plat català-pakistanès	36
SORTIM DEL MILÀ.....	37
Sortida al teatre.....	37
Sortida a la festa de Sant Medir	38

EDITORIAL

Ja està aquí! I no podem estar-ne més contents! El primer número d'*El Tauler*, de la nostra revista, de la teva, de la del Milà!

Agraïm enormement tantes col·laboracions. Tan diverses i creatives com el nostre Institut: Tenim autors de tots els nivells, de l'Aula d'Acollida i de la SIEI, en català i castellà és clar, però també en tagal i alemany, productes literaris i artístics, articles d'actualitat però també històrics i receptes de cuina, sense que falti l'humor gràcies als mems dels alumnes de plàstica d'Ariadna Goñi..

Tot això, i el que queda per veure, és una mostra de la riquesa del nostre Institut: els nostres alumnes i les nostres professores i professors. Convidem a altres membres de la comunitat educativa a qué es sumin.

En aquest número trobareu una entrevista a la Isabel Gargallo, que va estar lligada a la història del Milà com a estudiant, professora i directora fins a aquest curs. També hi trobareu les obres guanyadores del Sant Jordi d'enguany. Així com diferents col·laboracions de l'alumnat.

Llegeix, gaudeix, comenta i anima't a participar-hi, sigui amb un article, sigui fent-nos arribar la teva opinió al mail de la revista. Segur que tu també tens alguna cosa a dir!

L'Equip Editorial

Foto: Mateo Houzeaux Martínez, 1r Batx C

Institut Milà i Fontanals, Barcelona, Juny de 2022

Gabriel Barragán
Maira Calsamiglia
Guillem Motos
Eloi Ferràndiz
Mateo Urrutia
Clyde Caiga

Luana Becker
Sofia Cereijo
Sumaia Rahman
Anna Mayor
Maisha Rahman

Si vols publicar a *El Tauler*, recorda:

- La participació és lliure i desinteressada (sobretot deslligada de les notes acadèmiques).
- Els articles han d'estar d'acord amb l'ideari del Centre.
- Els autors han de formar part de la comunitat educativa del Milà i Fontanals, (professors, alumnat, personal d'administració i serveis, i famílies del centre).
- El treballs es poden publicar signats per l'autor o autors, o amb pseudònim. En aquest darrer cas, la identitat de l'autor ha de ser coneguda per un membre del comitè editorial com a mínim.
- Cada article serà apadrinat per un adult, preferentment membre del claustre, que aconsellarà l'autor sobre el contingut i la forma de l'escrit.
- Els articles poden presentar-se en qualsevol de les llengües curriculars de l'Institut: català, castellà o anglès. Els articles en altres llengües hauran d'anar acompanyats de la seva traducció al català.
- El primer número de la revista sortirà per final de curs. El format serà digital encara que se n'imprimiran alguns exemplars.
- La revista publicarà escrits i dibuixos, així com arxius en format multimèdia, per tal d'encoratjar qualsevol manifestació creativa dels alumnes.
- Els articles s'enviaran en format Word o document compartit en drive a l'adreça revista.mila@insmilabcn.cat

POV: "Te dice que te va a amar toda su vida"
Abel Alexander Vidal Martínez, 3r ESO A.

CARTES A LA REVISTA

P: Judit Terrats

Ucraïna a Eurovisió 2022

Sara Abad, 3r ESO A

El passat dissabte 14 de maig es va celebrar el Festival de la Cançó d'Eurovisió on, com cada any, el guanyador s'enduria el micròfon de vidre. Va guanyar Ucraïna pel motiu que tots sabem: el desastrós conflicte bèl·lic iniciat pel seu país veí a finals de febrer.

Abans de tot, cal dir que és horrorós el que està passant a Ucraïna i sento molt tot el que els ucraïnesos estan patint sense ells tenir culpa de res. Mai seré partidària de cap guerra, la guerra mai és la solució.

Dit això, Eurovisió és un concurs de música, no de solidaritat. En la meva opinió, no em sembla justa la seva victòria perquè hi havia altres països que s'ho mereixien més pel que fa a cançó o espectacle, com Regne Unit o Espanya, que han quedat en segona i tercera posició, respectivament.

Opino que una part de la gent ha votat Ucraïna amb intenció d'ajudar-los, però en realitat no els ha solucionat la guerra, a part de fer-los sentir esperançats i fer-los saber que Europa està al seu costat, ja que els guanyadors no han rebut cap compensació econòmica per la seva participació. També opino que hi ha gent que els ha votat que han sigut molt hipòcrites, perquè no serveix de res votar-los en un concurs del qual no poden treure benefici, si després no els ajudes com realment pots: aportacions econòmiques, donacions de roba i menjar, acollida de refugiats...

En conclusió, ara mateix el poble ucraïnès necessita tota l'ajuda que li puguem donar, perquè segurament ells farien el mateix per nosaltres si estiguéssim en la mateixa situació. Tothom ha de contribuir en el que pugui si volem ser una societat justa.

D'animals no deixarem de ser-ne mai

Martí Tineo, 3r ESO A

L'*Homo sapiens* no va aparèixer fins fa uns cent cinquanta mil anys. La revolució agrícola no va ocórrer fins fa deu mil anys. La invenció de l'escriptura no va ser fins fa quatre mil anys, i va resultar la segona gran revolució cognitiva. La invenció del primer ordinador va passar fa uns vuitanta anys, i cada vegada s'accelera més. Fins

CARTES A LA REVISTA

fa no massa el món es va globalitzar, i es pot saber el que ocorre a tot arreu en qualsevol moment; bé, a quasi tot arreu. El que vull dir és que, com més progressem com a espècie, més ràpid ocorre la següent evolució o invent rellevant per a continuar creixent. Però quin és el nostre límit? És sostenible el nostre progrés? Haurem de tornar a viure al camp en poblats i menjar del que dona el nostre camp per salvar la fauna i flora del nostre planeta?

A diferència de moltes pel·lícules de Hollywood on la humanitat queda arrasada i els pocs supervivents tornen a viure a les coves, jo crec que no és necessari ser tan dràstics. La clau es troba en trobar l'equilibri entre la nostra comoditat i la de la resta de la vida a la Terra. En primer lloc, hauríem de reduir l'emissió de gasos a l'atmosfera en el transport, en la producció d'energia i de matèries primeres. En segon lloc, deixar de treure terreny a la natura i crear grans reserves que realment tinguin protecció legal i internacional. Després, repartir millor els recursos entre la nostra espècie, perquè qui té el poder no l'administra d'una forma correcta. I tot això només són alguns exemples.

Tots cometem errors, cosa que ens fa els més humans possibles. L'ambició és bona, però no en excés. Mai deixarem de ser animals, per moltes vegades que se'ns oblidí.

El Futur no es compra

Shakhzoda Bobokulova, 3r ESO B

La contaminació em sembla un tema molt parlat però poc treballat. Molts experts (o no) parlen sobre la importància del reciclatge i reduir la contaminació, però jo veig poques accions i moltes paraules.

Els plàstics i residus arriben a un nivell molt alt i acabarà amb les aigües, els boscos, amb la flora i la fauna, i amb nosaltres. Mentrestant les fàbriques continuen funcionant i produint productes que triguen dos-cents anys a degradar-se i no només contamina el producte sinó el procés també. Però la responsabilitat no només és de les empreses sinó també per la gent que ho compra excessivament sense necessitat, només per moda o tendència.

No hem de ser egoistes, hem de pensar en les generacions següents que hauran de carregar amb les conseqüències dels nostres actes i no és just. Joves s'adonen del perill de la situació i adults, en canvi, contribueixen a la fi del món.

Altres éssers vius també es veuran perjudicats, a poc a poc aniran extingint-se tots els animals, la vegetació i per últim ens extingirem nosaltres.

CARTES A LA REVISTA

Som a temps de rectificar, tanmateix, un dia ens aixecarem i veurem que no hi ha volta al darrere i que res és com era i no podrem fer res. El penediment no és una opció, s'ha d'actuar ara.

En conclusió, el món no té preu i els humans fa milions d'anys que hauríem d'haver-nos-en adonat. Hem de valorar la natura i contribuir a la reducció de la contaminació perquè si no el món estarà compost per plàstics, no per humans i natura. Hem de lluitar junts per un futur sense contaminació.

Torneig de futbol

Aimrane El Baamrani, 3r ESO B

Aquest any a l'institut Milà i Fontanals s'ha tornat a fer un torneig de futbol, després de dos anys. Fa dos anys ho vam començar però va arribar la pandèmia i no vam poder fer res i l'any passat no ens deixaven pilotes.

Jo crec que és millor que hi hagi torneig de futbol cada any perquè els alumnes estan més calms al pati mirant el partit i animant i doncs no fan tonteries o molesten, i també un altre avantatge és que els alumnes donen suport als seus cursos. Un desavantatge és que els àrbitres afavoreixen sempre a un curs.

En conclusió, estic a favor que es faci el torneig de futbol l'any vinent o tots els anys ja que als alumnes els agrada molt.

POV: "Yo cuando mi madre saca la cartera del bolso en la calle Robador"

Ismael Sadraoui Cherkaoui, 3r ESO C

GENT MILÀ

Entrevista a Isabel Gargallo

Eloi Ferràndiz, 1r Batx C.

P: Gabriel Barragán

CAPÍTOL 1: ESCOLA

Quan jo estudiava el sistema educatiu era diferent. Jo vaig fer EGB (Educació General Bàsica) que comptava amb 8 cursos, seria com fins al 2n d'ESO actual i després vaig passar a l'institut a fer 3 cursos de BUP i 1 de COU (que preparava per a les proves d'accés a la universitat). Jo vivia al barri de Sant Antoni, vaig fer EGB en una concertada "Verge Aldana" que fa temps va tancar i vaig passar a l'Institut Milà i Fontanals.

Recordo un institut molt diferent de l'actual, amb famílies provinents d'arreu d'Espanya, amb un professorat molt acadèmic, d'un elevat nivell intel·lectual i cultural, que vetllava per l'aprenentatge de l'alumnat i que l'acompanyava per assolir l'èxit amb exigència i rigor. Anar a l'institut no era obligatori, això feia que ja a primer de BUP l'abandonament el primer trimestre fos bastant visible.

D'aquells quatre anys que vaig viure al Milà conservo els millors amics de la meua vida, destacaria l'Estefania, ens vam conèixer a 1r de BUP i ens vam fer inseparables des de 2n fins a la finalització de la universitat, ja que vam estudiar juntes.

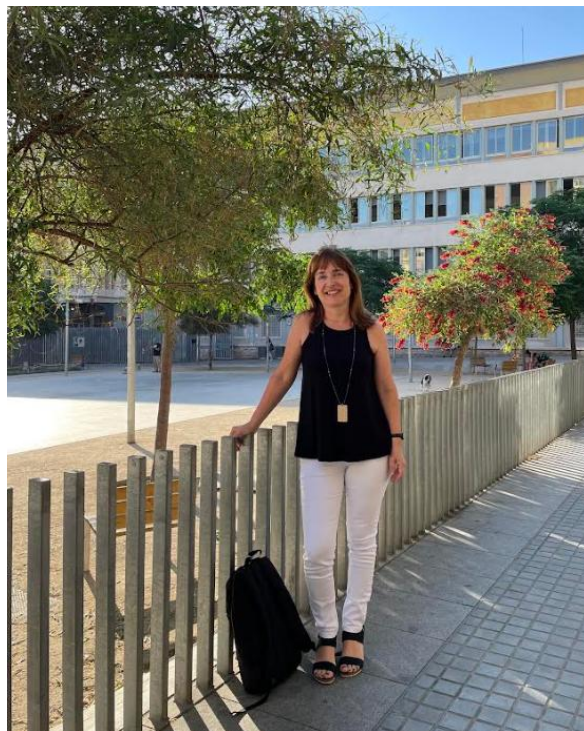
CAPÍTOL 2: UNIVERSITAT

La meua vocació ha estat sempre científica, m'agradava tot, les mates, la física, la química... però en el Milà tenia una professora de química excepcional, l'Estrella, i en acabar el COU vaig decidir que volia fer Químiques. Vam entrar 8 persones de l'institut i el primer any vam acabar 4. Recordo un primer i segon any molt durs, havia d'estudiar moltíssim per poder aprovar, només teníem les classes i algun llibre (ja que no hi havia internet), uns bons apunts es feien imprescindibles, els docents no tenien res a veure amb els que havia tingut a l'institut, a les classes trobaves 100 persones en unes aules gegants... però amb molt d'esforç vaig acabar la llicenciatura en 5 anys, que era el temps que duraven les carreres abans del pla Bolonya.

No tot va ser estudiar, evidentment, recordo les festes de la universitat, quantitat de gent nova d'arreu de Barcelona i del món que vaig conèixer... és una etapa molt feliç de la meua vida.

CAPÍTOL 3: DOCÈNCIA

La docència sempre havia estat en els meus plans professionals, m'agradava la didàctica de la ciència i durant el darrer curs de la facultat vaig apuntar-me al CAP

GENT MILÀ

(Curs d'Aptitud Pedagògica) fent les pràctiques en el Milà. En acabar cinquè i llicenciar-me ho vaig tenir clar, volia ser professora, però em va sortir una feina de química a CEPESA GAS i vaig acceptar-la. Vaig tenir una bona experiència laboral, però em va servir per decidir que jo el que realment volia era ser docent, em vaig apuntar a les llistes i em van trucar un mes d'octubre. No vaig dubtar, em vaig acomiadar de l'empresa i vaig començar a l'Institut Narcís Monturiol. Aquell any van convocar oposicions i vaig aprovar-les, no hi havia marxa enrere.

CAPÍTOL 4: RETROBAMENT

Treballava a Sant Boi i estava embarassada de la meva filla, quan un dia em vaig trobar un professor del Milà per la Ronda. Em va dir que al Milà marxava un docent de física i química, i el curs vinent feia falta algú. Recordo la il·lusió d'aquell moment, la idea de tornar al Milà m'agradava molt. Quan va arribar el moment de demanar centre pel curs vinent, vaig demanar el Milà, en primer lloc i la meva sorpresa va ser quan em va ser assignat, era el curs 1997-98.

En el Milà he passat per moltes responsabilitats diferents: professora, tutora, coordinadora d'ESO, coordinadora pedagògica, cap d'estudis i els darrers 5 anys, directora. De totes n'he après moltíssim, tant en l'àmbit personal com professional.

La meva experiència com a directora la recordo de manera positiva, potser els pitjors moments tenen a veure amb la pandèmia. La situació inicial com a directora, el curs 2016-2017, és difícil, cal un bon projecte i un bon equip per tirar-lo endavant, i en això he de dir que mai m'he trobat sola, ben al contrari, tothom (professorat, alumnat, famílies, PAS, PAE, Consorci, Inspecció...) s'ha implicat i això ha fet revertir la situació inicial en tots els àmbits (edifici, metodologies d'aula, treball per projectes, formació del professorat, cultura i infraestructura digital, convivència, disminució de la segregació, potenciar els batxillerats incorporant l'artístic i el professionalitzador, Erasmus...) tot un camí que ens ha portat al Milà actual, un Milà transformat. Evidentment, personalment m'ha suposat un gran esforç i dedicació, però també una gran satisfacció de veure que els canvis són possibles i que cal lluitar pels nostres somnis.

Gràcies a tu, en què ha evolucionat el Milà durant el teu mandat.

L'evolució del Milà en aquest mandat penso que ha estat gràcies a totes les persones que el formen, no seria just atribuir-la només a la meva persona. Com a directora tenia molt clar com havia de ser el Milà (la visió), el com arribar-hi s'ha anat construint entre tots i totes i cadascú ha anat aportant el seu gra de sorra fins a arribar on estem ara.

Com va ser succeir el final del teu càrrec com directora i la transició cap a inspectora.

La inspecció formava part dels meus plans professionals. Em vaig presentar a un concurs de mèrits on es convocaven tres places, mai hauria pensat que una d'elles seria per a mi, i ja sabíem que en aquest cas la incorporació seria immediata. La meva satisfacció d'accedir a la inspecció s'acompanyava de la pena de deixar el Milà, d'una banda, havia d'assumir personalment el canvi i, d'altra banda, no podia acomiadar-me de tota la comunitat educativa tal com m'hauria agradat; van ser uns moments difícils. Em va ajudar molt la tranquil·litat de saber que el nou director era

GENT MILÀ

una persona de confiança amb la qual havia compartit mandat i havíem treballat braç a braç durant els cinc anys de direcció, això assegurava una transició favorable dins l'equip directiu.

E
L
L
T
A
U
L
L
E
R

CÀSTING
TICK, TICK...
BOOM!

SUSAN: Actriu (15-18 anys) amb experiència en cant.

MICHAEL: Actor (15-18 anys) amb experiència en cant.

FINS EL 18 DE JUNY DE 2022

EL RESULTAT FINAL DE LA PRODUCCIÓ FORMARÀ PART D'UN TREBALL DE RECERCA

GENT MILÀ

Interview mit Matteo Odeillo (Austauschschüler)

Luana Becker, 2n ESO A

P: Gabriel Barragán

Wo lebst du in Deutschland?

Ich lebe in Berlin. Ich bin nur als Schuler-austausch hier, also ende Juni gehe ich zurück. Ich lebe hier mit einer Familie von dieser schule.

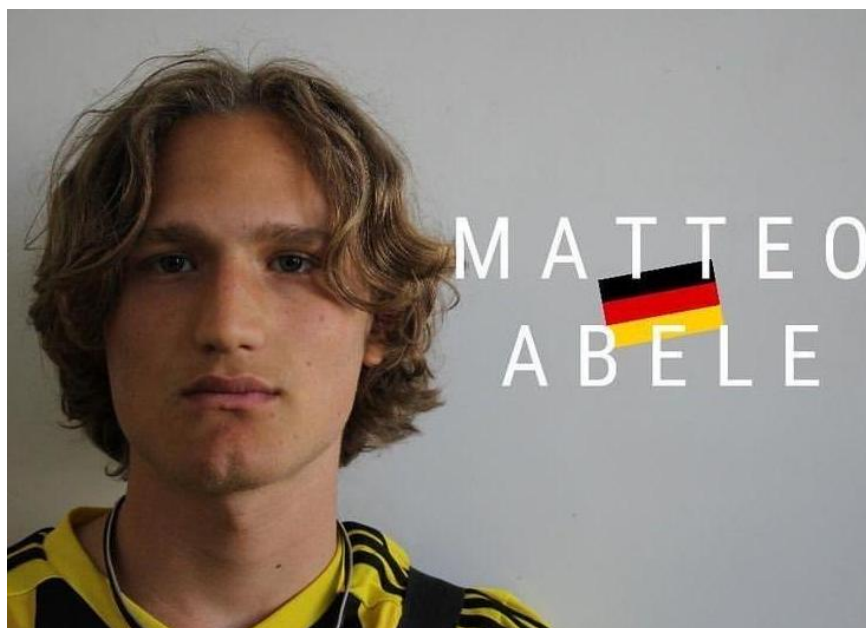

Foto: Mateo Urrutia, 4t ESO C

Hattest du die Idee ein Schüleraustausch zu machen? Ja, also das ist Teil unserer Schulausbildung. Es sind auch gerade andere Schüler in anderen Schule im Ausland, z.B. in Mexiko.. Ich bin hier nach Barcelona gekommen, weil ich die Mutter von der Familie wo ich bin schon gekannt habe, deswegen hat es ziemlich kurzfristig geklappt.

Was magst du den so an Barcelona? Also, ich mag den Fußball Verein sehr gerne, das ist auch ein Grund warum ich hier hergekommen bin. Das Fußballstadion ist sehr toll, ich war schon mal in Camp Nou. Ich mag dieses Stadion besonders gerne wegen der Atmosphäre, die da herrscht, sehr krass. Ansonsten gefällt mir das Wetter hier sehr.

War das ein großer Kontrast, hier herzukommen? Ja, schon. Zum Beispiel die Schule ist ziemlich anders als in Deutschland. Außerdem ist Berlin viel größer als Barcelona, hier kommt man überall ziemlich schnell hin. In Berlin muss man, kommt natürlich darauf an, etwas länger mit der Bahn fahren.

Wie funktionieren die regeln in Deutschland Gibt es die sogenannten partes? Bei uns gibt es Verwarnungen, die funktionieren

GENT MILÀ

eigentlich so wie *partes*. Unentschuldig Schule Schwänzen Wird bei uns im Zeugnis festgehalten, wenn man dann zu viele hat, kann es sein das man das Schuljahr Wiederholen muss.

Welche fächern werden in Deutschland gelehrt, sind sie die Gleichen?

Eigentlich haben wir die gleichen Fächer, nur das wir Deutsch statt Catalan haben. Außerdem haben wir noch eine fremd Sprache, wie haben Englisch, Deutsch und Spanisch oder Russisch. Ich habe Spanisch gewellt, weil man bei Russisch natürlich das ganze Alphabet lernen muss. Mir ist aufgefallen das er Sportunterricht ziemlich anders ist, wir gehen ziemlich oft raus und machen zum Beispiel Leichtathletik Aber ich kenne die Fächer und die Klassen nur aus der *PIM* Klasse, das ist vielleicht ein bisschen anders.

In Deutschland sprich man ja die Lehrer muss sie an, war das eine schwierige oder komische Änderung?

Ja also, hier spricht man die Lehrer auch mit dem Vornamen an. Das macht man in Deutschland nicht. Aber ich finde, das ist kein großer Unterschied.

Hattest du irgendeinen großen Kulturschock?

Ja, die Essenszeit. Hier ist man teilweise um 10 Uhr abends, bei uns in Deutschland ist man um 6 oder 7 Uhr abends. Das war echt krass. Das Gleiche passiert auch mittags, ich esse in Deutschland um 12 oder 13 Uhr mittags, hier ist man um 14 oder 15 Uhr.

Entrevista a Matteo Odeillo (Alumne d'intercanvi)

On vius a Alemanya? Visc a Berlín. Només sóc aquí per un intercanvi escolar, així que hi tornaré a finals de juny. Visc aquí amb una família d'aquesta escola.

Qui va tenir la idea de fer un intercanvi escolar? Doncs, això forma part de la nostra educació escolar. També hi ha altres alumnes a altres escoles a l'estranger, per exemple a Mèxic. Vaig venir aquí a Barcelona perquè ja coneixia la mare de la família on sóc, així que va ser possible venir aquí a curt termini.

Què t'agrada de Barcelona? Bé, m'agrada molt el Club de futbol, aquesta és una de les raons per les quals he vingut aquí. L'estadi de futbol és genial, ja he estat al Camp Nou. Aquest estadi m'agrada especialment per l'ambient que hi regna, molt impressionant. També m'agrada molt el temps aquí.

Quines son algunes grans diferències? Doncs, per exemple, l'escola és molt diferent a la d'Alemanya. A més, Berlín és molt més gran que Barcelona, aquí pots arribar a tot arreu força ràpid. A Berlín has de viatjar una mica més per moure't. És clar que depèn d'on vols anar i on estàs.

Com funcionen les normes a Alemanya? Hi ha els anomenats *partes*?

Tenim advertències que realment funcionen com *partes*. Les absències injustificades queden registrades a les notes i al nostre certificat, si faltes massa, pot ser que hagi de repetir el curs.

Quines assignatures s'ensenyen a Alemanya, són les mateixes?

En realitat tenim les mateixes assignatures, només que tenim alemany en comptes de català. També tenim una llengua estrangera, és a dir fem anglès, alemany i castellà o rus. He escollit el castellà perquè si tries rus t'has d'aprendre tot l'alfabet rus.

Em vaig adonar que la classe d'educació física és diferent, nosaltres sortim força sovint per fer, per exemple, atletisme. Però s'ha de tenir en compte que només conec les assignatures de les classes de *PIM*, podria ser una mica diferent.

A Alemanya t'has de dirigir amb "vostè" als professors, va ser un canvi difícil o estrany? Doncs apart de dirigir se amb *vostè*, també els anomenen pel cognom. Això aquí no es fa. No obstant, no crec que faci una gran diferència.

Vas tenir algun xoc cultural important? Sí, l'hora de menjar. Aquí de vegades sopes a les 10 de la nit, a Alemanya es sopa les 6 o a les 7

GENT MILÀ

de la tarda. Això va ser realment increïble. Passa el mateix amb l'hora de dinar, a Alemanya es dina a les 12 o a la 1 del migdia, mentres que aquí dines a les 2 o 3 del migdia.

POV: "Cuando estás en la cocina a las 2 AM y se te cae una cuchara"

Liam Marshal Badano, 3r ESO C

E
L
L
T
A
U
L
E
R

ACTUALITAT

Continuem dient "iProu! iNo anem bé!"

(davant de les properes convocatòries de vaga)

Assemblea de Docents de Ciutat Vella

Benvolgudes famílies,

Com s'ha fet palès amb les mobilitzacions del passat mes de març, els docents sentim un profund malestar davant dels canvis que el Departament d'Educació, amb el conseller González-Cambray al capdavant, vol imposar de manera unilateral pel proper curs 2022-23. Volem compartir amb vosaltres els motius que ens porten a dir: "**Prou! No anem bé!**".

No són 5 dies de vacances, són 10 anys de retallades

Una part molt important d'aquestes retallades s'ha fet a càrrec de les condicions de treball del professorat. Els sindicats xifren entorn a 6.000 els professors que s'haurien de contractar per tal de situar-nos al nivell anterior a les retallades. És evident que en última instància qui en surt més perjudicat és l'alumnat, especialment aquell de barris socioeconòmicament més desafavorits, com els de Ciutat Vella. Vivim un context marcat per la incertesa, pel creixement de la pobresa infantil (33% a Catalunya), així com de les desigualtats socials. És més important que mai lluitar perquè els centres educatius comptin amb els recursos necessaris per poder atendre bé les necessitats de l'alumnat i garantir així unes oportunitats educatives reals per aquells qui més les necessiten.

El retorn a l'horari lectiu del professorat d'abans de les retallades revertiria en un augment del nombre de professors i, per tant, de les hores d'atenció a la diversitat, la coordinació i l'acompanyament a l'alumnat amb dificultats, tots ells factors essencials per conformar una educació pública i de qualitat.

Augment de la despesa en Educació: 6% del PIB (tal com fixa la Llei d'Educació de Catalunya, 2009).

Actualment la despesa és de poc més del 3,6%, per sota de la mitjana espanyola, que és del 4,2%. En un context del 19% d'abandonament escolar prematur i d'un terç de la població infantil i juvenil en risc d'exclusió social, només l'augment en el finançament de l'educació pública contribuirà a pal·liar les desigualtats socials. Tot allò que fem per l'educació d'avui és el que demà recollirem com a societat.

ACTUALITAT

L'educació no s'improvisa

El currículum és una eina fonamental per a l'educació, però el departament d'Educació vol imposar un de nou pel curs vinent sense que es pugui dur a terme en els centres educatius el debat i la reflexió necessàries per garantir l'objectiu d'una educació equitativa i emancipadora per tot l'alumnat. Lluny d'això, aquesta reforma del currículum va en la línia de disfressar el fracàs escolar mitjançant eufemismes a les avaluacions, devaluar continguts educatius, restar hores a algunes matèries a primària i secundària, imposar l'autonomia com a sinònim de competitivitat entre centres educatius, etc. Volem un currículum igual per tot l'alumnat a Catalunya, amb una inversió suficient i amb el català com a llengua vehicular; no volem una segregació de l'alumnat en funció de la seva procedència o la seva classe social, això no fa més que augmentar les desigualtats socials.

Després d'aquests dos anys en què la pandèmia ha complicat molt la situació familiar i econòmica de l'alumnat de Ciutat Vella, així com les seves expectatives de futur, és necessari que docents, alumnes i famílies anem junts i reclamem la reversió de totes les retallades i el retorn a la situació prèvia a aquestes per tal de garantir un ensenyament i uns aprenentatges reals.

POV: "Cuando llegas un minuto tarde a tu casa"

Nacor Verdés Bertolín, 3r ESO A

PREMIS SANT JORDI

P: Judit Terrats

Sofia Cereijo 1r ESO C

E
L
L
T
A
U
L
L
E
R

PREMIS SANT JORDI

Caos al metro

Sara Abad Bosch, 3r ESO A

E
L
T
A
U
L
E
R

Em fa un salt al cor en veure l'hora que és. Ja són les vuit i dos minuts. Entro a les vuit i vint, està clar que avui no arribo a l'hora. Com cap dia. Quina novetat.

Apago ràpidament la televisió, agafo la motxilla i la targeta de metro. Just quan arribo a la porta sento unes passes darrere meu i em giro.

– Bon dia, fill –diu el meu pare amb una cara alegre, però que ràpidament canvia a una de terror en examinar-me la cara–. Sembla que t'ha atropellat un camió.

– Com se suposa que haig de tenir autoestima si el meu pare em diu això –em giro al mirall que tinc més a prop (un dels molts que té el meu pare per augmentar el seu ego); haig de reconèixer que jo també m'espanto en veure'm–. Tens raó, però és que arribo tard i ni m'he pogut mirar al mirall.

– Doncs no sé què fas encara aquí parat. –Quan acaba la frase jo jaestic a la meitat de les escales.

– Adeuu!

Vaig el més ràpidament a l'estació de metro i estic diverses vegades a punt de trepitjar unes caques de gos. Cada dia em pregunto si és tan difícil que els amos dels gossos recullin els regalets de les seves mascotes. A l'entrada de la boca del metro, em poso els auriculars i intento que la música em distregui una mica, i vaja si em distreu. Just quan arribo a l'andana, el metro ja ha desaparegut en el fosc túnel. Miro, nerviós, el rellotge. Les vuit i vint-i-tres. Ja puc anar-me oblidant d'arribar puntual. Mai ho aconseguixo, el meu pare tampoc. Potser és un tema genètic. Aquests pensaments intrusius se m'esfumen amb l'arribada d'un altre metro.

El metro no està gaire ple, considerant l'hora que és, així que em puc asseure. Poc després se'm para la música que estava escoltant. No, no... que no se m'hagin espatllat el auriculars. Els desconnecto, els torno a connectar, apago el mòbil... faig de tot, però res útil. M'enfado i dic alguna paraula malsonant en veu baixa perquè ningú es pensi que estic boig. No anirien massa desencaminats, però ja he perdut massa dignitat en els anys que porto d'existència. Em reconforta pensar que realment ningú m'està mirant i que són tot imaginacions de la meva consciència insegura. Potser estic sent un exagerat, però és que quan arribo tard i a sobre tinc inconvenients em poso de molt mal humor.

M'avorreixo i miro les parades que em falten. Sis. Envio un missatge al meu millor amic per dir-li que torno a arribar tard i em poso a mirar el terra. Llavors recordo un joc que jugava amb el meu pare quan era petit al metro. Es tracta de mirar els passatgers i pensar on van, com és la seva família, que fan per guanyar-se la vida, què els agrada fer en el seu temps lliure... així, si alguna vegada t'has sentit observat en el metro és perquè un nen avorrit amb el seu pare estava inventant una descripció falsa sobre tu.

Miro una noia d'uns vint-i-pocs anys de cara cansada, amb el cabell castany recollit en un petit monyo i alguns flocs per darrere de les orelles. Porta unes Converse negres, uns texans amples, un jersei gris, i una bossa de tela. Just quan començo a deduir la seva vida, veig que es posa vermella i comença a convulsionar. En qüestió

PREMIS SANT JORDI

de segons explota, però literalment. En explotar, es desploma, se li obren les entranyes i tot el que té a dins, sang, restes de menjar i de més ens esquitxa als passatgers d'aquell vagó. És bastant fastigós. Però què dic, és el més fastigós que he vist mai i el pitjor de tot és que ho tinc a sobre! Amb la màniga del jersei em netejo la cara d'un líquid indiscutiblement vomitiu.

En veure aquella escena pròpia d'una pel·lícula gore, el vagó s'inunda d'un silenci sepulcral. Ens quedem tots mirant-nos en un xoc col·lectiu.

– Què ha ha passat? – Intento trencar la tensió acostant-me a la noia explosiva. Tothom em mira i s'inicia el caos.

– AAAAH! HA EXPLOTAT! – crida una senyora de mitjana edat i s'apropa a la noia.

– Jo també moriré? No estic preparat! – crida un senyor vell d'uns setanta anys i es posa a plorar de cara al vidre.

Unes noies de la mateixa edat que jo es desmaïen i uns quants de l'edat de la noia explosiva se'n van corrents al final del vagó com si els perseguís la mort. No sé on volien arribar, però no gaire lluny perquè poc després ensopeguen i es mengen el terra i no crec que estigui gaire bo.

Els passatgers dels altres vagons venen corrents a veure el que ha passat i se senten crits com si el metro fos un escorxador. Venen com una estampida i jo estic encara en xoc. De cop, sento la veu del metro anunciant que estem arribant a la següent parada. Tothom s'aparta de les portes quan s'obren, menys jo que segueixo en xoc al costat de la noia explosiva. En obrir-se les portes, només sento crits i passes. Un guàrdia de seguretat entra al vagó i diu alguna cosa pel seu walkie-talkie. El metro es para i apareixen dos guàrdies de seguretat més amb anatomia de goril·la. M'agafen de les espatlles, fet que em fa tornar a la realitat.

– Deixeu-me anar! Jo no he fet res! Aquella noia s'ha ficat vermella i ha explotat! – dic jo intentant-me defensant-me i forcejant sense resultat amb els goril·les.

– Va, petit terrorista, la gent no explota perquè sí. Tothom viu estressat i no explota – diu un dels dos i l'altre riu més i em porten escales amunt.

Quan soc en una oficina molt fosca comencen a interrogar-me com a les pel·lícules i jo no paro de repetir-los que no he fet res dolent. Òbviament, no em creuen, però després revisen la meva motxilla i les gravacions del metro. No sabia que hi havia càmeres al metro, però gràcies a elles em deixen marxar. Després d'una hora d'interrogatori, es disculpen amb mi i em diuen que a mesura que avanci la investigació requeriran la meva col·laboració.

Quan surto de la boca del metro i sento l'aire fresc a la cara em sento totalment lliure, però les imatges de la noia segueixen a la meva ment rasant-me la consciència. Ha explotat perquè l'estava examinant? No estic segur de per què havia explotat, però estic segur que no tornaré a jugar a aquest joc d'endevinalles.

Ja són les deu, l'Institut és a mitja hora a peu, però em nego a tornar a entrar al metro. Quan travesso les portes de l'Institut la recepcionista em dedica una mirada de menyspreu que ja me la conec molt bé. Me la fa cada vegada que arribo tard i això és pràcticament cada dia. Vaig a classe, i per desgràcia és hora de mates, la

PREMIS SANT JORDI

pitjor hora de totes. El professor em mira de dalt a baix i em saluda amb un to burleta quan em veu entrar.

– Passa, passa... Què t'ha passat avui? Has caigut per un clavegueram?

– No... és que avui... –no sé si dir-li el que realment m'havia passat– ha explotat una noia al metro. –En acabar la frase tota la classe riu i em moro de vergonya.

– Sí, sí, sí... ara seu que has arribat a temps per l'examen.

No m'ho puc creure, a sobre que he vist algú explotant a la meva cara, ara he de fer un examen que segurament suspendré per no haver estudiat. Almenys puc posar l'excusa que encara estic molt trasbalsat per la noia explosiva, però no crec que ningú em cregui.

POV: "Yo después de que descubrí que mamá y papá tienen nombre"

Martí Tineo Montolí, 3r ESO A

PREMIS SANT JORDI

Carrers

Blu Gerbi Maccarini, 2n Batx A

E

Carrers plens de persones buides
en el seu interior un mar de llàgrimes
persones despertes amb ments adormides
trencant delicadament les seves ànimes

L

Carrers plens de falsos somriures
rostres perfectes i ments destrossades
humans que creuen ser lliures,
cor i ment en direccions oposades

T

Passes alegres encongint la tristesa
cors morts i felicitat ignorant
escopint paraules amb aspresa
i amb ulls embenats anem delirant

A

U

Passes trencades i ulls plens de dolor
ens ajudem per no sentir-nos sols,
obstruïm els conceptes de l'amor
si fóssim capaços d'estimar-nos tan sols.

L

E

R

PREMIS SANT JORDI

La condició de les flors

Roser Gelis Estalella, 2n Batx A

E
L
(Espai escènic compost per tres parets, terra i sostre negres. Aleatòriament, però creant una harmonia en l'espai, hi veiem petites torretes negres amb plantes que no tinguin flors. Col·locades de la meitat cap enrere de l'escenari. S'observa una certa abundància de fulles verdes en l'espai. Al davant, centrada, una noia amb un vestit color lila espígol, dreta, mirant la paret dreta de l'escenari sense donar l'esquena a públic. A les mans hi té una torreta de color lila amb pensaments. Sembla que miri algú.)

Ho veus, mama? Just avui han florit. Segurament tenim alguna cosa en comú. Tu sempre em deies que eren les més belles però també les més dèbils. *(olora les flors)* M'has ensenyat que no és un inconvenient, encara que molts ho creguin.

T
A
(sonen 2 campanades i es gira de cara al públic, sobtadament) Les gimnospermes. Aquelles que es caracteritzen per no produir flors al llarg del seu cycle vital. Normalment, clar. Estem parlant de les plantes més primitives. D'aquelles que tenen agulles. Parlo de fulles, és clar, espinoses, punxants. Ben llunyanes a qui soc jo, però les conec prou bé. A més a més, són perennes. Sempre te'n trobes alguna per allà. Qualsevol dia inesperat et lledes, obres la porta de casa teva i la vida et fa la traveta perquè ensopeguis amb una planta d'aquestes. I tot el que tinc de valenta fuig i jo quedo allà plantada. *(olora les flors)*

U
L
E
Els altres tipus de plantes són les angiospermes. Aquestes sí que produeixen flors, de fet, una gran quantitat i varietat. A mi m'encanten, però traguem-nos ja del cap la idea que totes són iguals. Margarides, gira-sols, pensaments, dents de lleó... *(deixa la torreta lila al terra, això permet un moviment més lliure a l'interpret)* Les seves fulles són planes, suaus i aquestes sí que són estacionals. No duren per sempre. Suposo que és perquè són les més belles però també les més dèbils, com em deia ma mare. Malgrat durin poc... m'agraden.

L
E
(sonen 2 campanades, torna a mirar cap a la paret de la dreta) Ho sento. Saps que no m'agrada fer distincions. Saps perfectament que no m'agrada separar. Si ho faig és perquè ho he après així, de tant veure-ho. No es tracta de culpar als altres, però és obvi que amb el temps que porto observant el món hagi adoptat aquestes actituds. Estic contenta de veure-la florir per primer cop, mama, encara no m'havia passat mai, mai.

R
(Mira la torreta lila que havia deixat al terra i suspira. Silenci. L'agafa. Comença a cantar un fragment de "El temps de les flors")

"Per fi ha arribat el temps de les flors

capto la teva olor des d'aquí.

I t'acompanyen tots els colors,

és impossible de resistir.

Per fi ha arribat el temps de l'amor

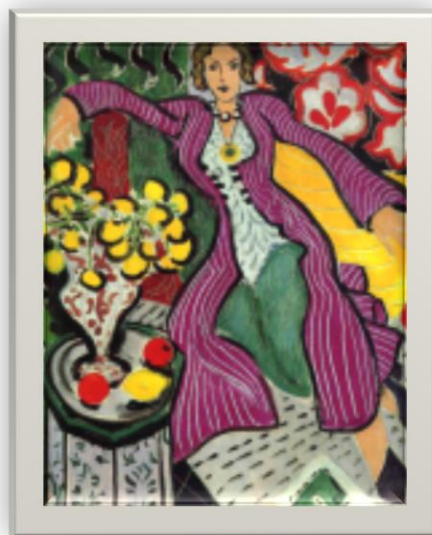
capto la teva llum des d'aquí,

PREMIS SANT JORDI

*i t'acompanyen tots els tambors
és impossible de resistir."*

(Torna a repetir la melodia sense lletra, només tararejant "Na, na, na...". Es gira i col·loca la torreta lila amb flors entre les de color negre. L'actriu es centra en l'espai i torna a mirar a la paret de la dreta, somriu. Fosc.)

IDEES DE VESTUARI:

Eduardo Chicarro - mujer de perfil con quimono Henry Matisse - mujer con abrigo púrpura

Wladyslaw - ladies with jewels Lin Fengmian

PREMIS SANT JORDI

Obro la botiga

Rita Rodríguez Martínez, 1r Batx A

E
L
T
A
U
L
E
R

Obro la botiga a dos quarts de nou. Aixeco la reixa, desactivo l'alarma i obro la porta. Deixo totes les pertinences personals a la rebotiga i em poso el davantal que porta escrit el nom de la tenda. Giro el cartell de la porta d'entrada i ara hi posa "Carnisseria Jiménez: Obert". No és fins aproximadament a les nou en punt que no ve el primer client, el senyor Tomàs, que sempre compra didalets per als seus nets. Ell és un dels únics clients que venen diàriament. Ell i la Marta, que compra croquetes per a la seva parella, que és una gran fan de les que jo cuino. La resta de clients que conec solen venir un cop per setmana. La senyora Ester (hamburgueses), l'Iker (salsitxes), el Dr. Octavi (va variant) i uns quants més que no anomenaré perquè no acabaria mai. Tot i així, sempre és agradable conèixer clients nous i vendre'ls una mica de la teva teca. Tothom elogia la meva carn. Diuen que és tendra i que té un regust de no-sé-què que els encanta. És molt agradable sentir això, tenint en compte el que em costa aconseguir una carn així. Han tocat tres quarts de dues, i hauria de tancar la botiga d'aquí quinze minuts per al meu descans per dinar, però avui no tinc ganes de sortir, així que ho tanco tot i vaig a la rebotiga. Allà tinc ingredients per acompanyar les carns, màquines perquè agafin forma i, en un racó, les meves pertinences. Estic inspirada, o sigui que em poso a fer tirallongues de carn. Des de ben petita, quan el meu pare portava el negoci, em va ensenyar com treballar amb la carn. Era essencial empastifar-te les mans. Tractar-la amb cura i modelar-la per tal que prengui forma. Vaig a agafar un altre tros de carn per transformar-lo en salsitxa quan m'adono que no en queda. Miro a totes les bosses possibles, al rebost i fins i tot les restes de carn inutilitzables. Merda, se m'ha acabat. Cinc minuts per les quatre, que és l'hora que torno a obrir. Venen clients i jo venc, intentant ser amable, però l'únic en el que em puc centrar ara mateix és en el meu rebost sense menjar. Una altra cosa que em va ensenyar el meu pare sobre aquest negoci: si vols bona teca te l'hauràs de buscar. Sempre s'ha de buscar a vertaders professionals que sàpiguen aconseguir-te la carn, algú amb qui tinguis confiança i puguis negociar bons preus. Però sol passar que a vegades no estan disponibles o no surten bé els negocis. O sigui que és el teu torn de fer la seva feina. Així que quan toquen les nou en punt, tanco ràpidament la botiga i agafo les eines necessàries. Viatjo fins al barri ric i camino pels seus carrers fins a arribar a un carreró fosc. Allà, un home ben vestit ha sortit del conservatori de música i està fumant. Que fumi no col·labora amb la causa, però és el que tinc a l'abast ara mateix. Actuo ràpid i sense fer soroll. Quan arribo a casa, ho preparo tot per portar-ho a la botiga demà.

Obro la botiga a dos quarts de nou. Venen i van clients. Al final del dia, tothom em felicita per la meva carn. Que la troben molt tendra i que està exquisita. Jo els hi dic que és d'ahir, o sigui que a sobre també és fresca. Diuen que en cap lloc la fan tan bona. I jo els responc que aquest és el secret: enlloc tenen la carn que venc jo.

PREMIS SANT JORDI

Transició

Alexandra Tarrés, 2n ESO A

E En aquell moment, la llum era clara i brillant, com veure una estrella de cara... Era el camí que havia escollit, i allò ja era definitiu, no podia fer res.

L Vaig aparèixer en una llarga cua que seguint-la amb la mirada vaig acabar de veure bé una gran porta. En aquella llarga filera, em sentia lliure, flonja... Era una sensació difícil d'explicar però agradable. Sé que en passar aquella porta deixaria enrere moltes coses, però tot i la dificultat per oblidar, sabia que tindria bonics retrobaments. Passava el temps, tot i que en aquell lloc era quasi incompreensible. La cua anava avançant, cada cop faltava menys per al moment, per aquell gran canvi.

Cada cop em sentia més i més flonja, més transparent.

T Una estona després vaig reflexionar: – i si aquella passarel·la feta per fer una filera d'un, havia estat creada per reflexionar? Donar-te compte de tot el que estaves deixant enrere?

Una família, una casa, amics... És estrany no? Pensar en com he acabat així?, perquè per a mi sí.

A Ja està arribant el moment, en uns instants deixaré d'existir com tots em coneixen i a l'altre costat de la porta, d'aquella llum, seré una nova persona, sense records ni vivències, una desconeguda per a tots...

U Només voldria haver dit adéu a tots els éssers estimats com tocava, tinc por del que em passarà ara, sense ells!

L Només vull dir adéu i que us estimo.

POV: "Los de mi clase cuando la están liando y ven que llega el profe"
Shakhzoda Bobokulova, 3r ESO B

PREMIS SANT JORDI

Ulleres de colors

Lina Lahihi, 2n ESO D

E
L
T
A
U
L
L
E
R

Obro els ulls un dia
Sense pensar el que demà faria,
somrient-li a la vida
pensant que aquelles ulleres mai caurien.

Parlo d'aquelles ulleres de colors
les que inhibeixen les meves pors,
no existeixen els rancors
i veig el món com un camp de flors.

Sense elles, veig la contaminació,
sense elles, es crea la confusió
sense elles, he de prendre una decisió
per tal d'aconseguir la meva alliberació.

És el moment de créixer
els meus errors saber reconèixer,
davant dels problemes no desaparèixer
per tal de tornar a néixer.

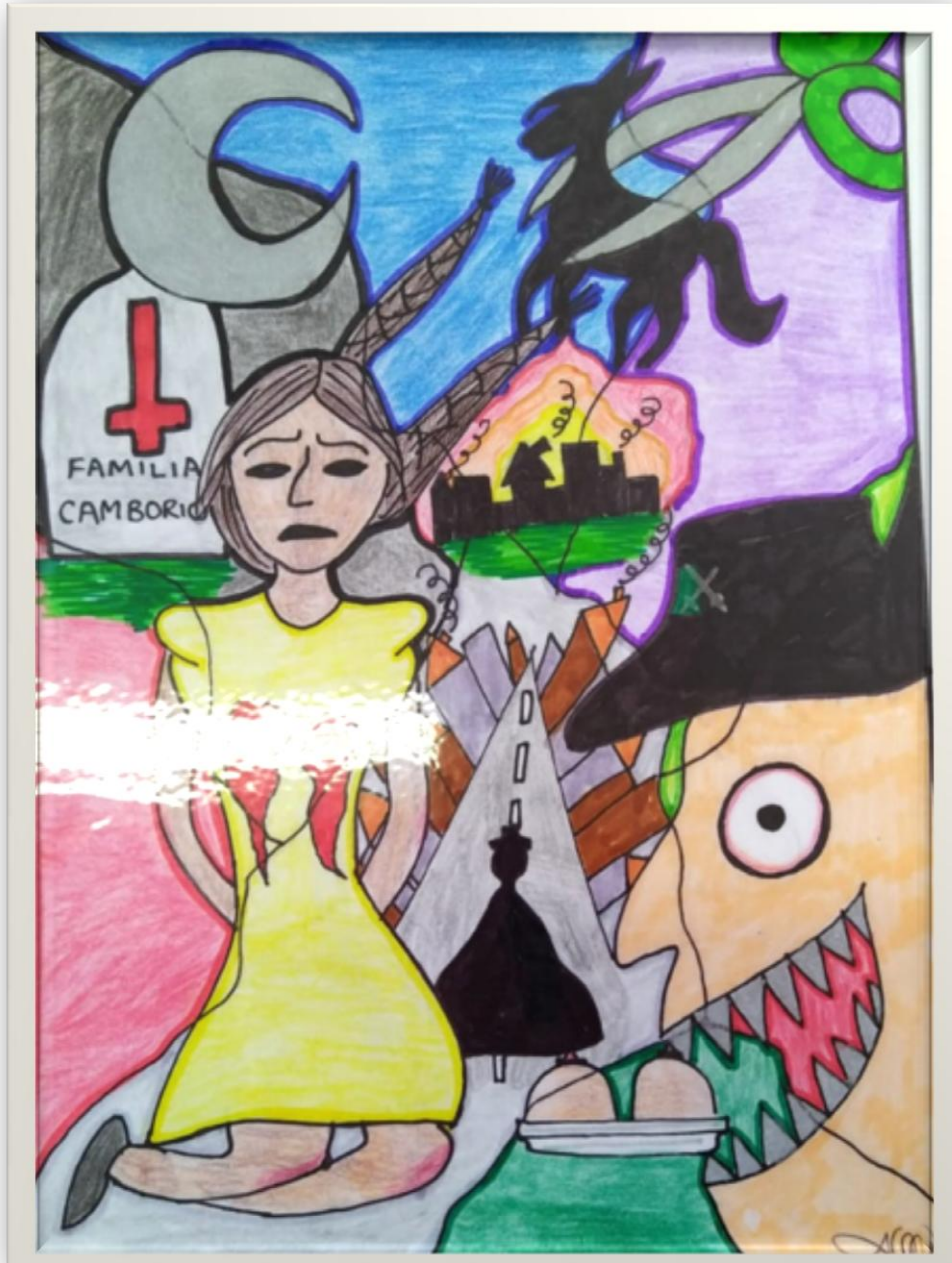
Ara el meu camí té una finalitat;
una etapa amb dosis de realitat
indagant amb la meva curiositat
per tal d'aconseguir la felicitat.

PLÀSTICA

P: Núria Mor

Romance de la Guardia Civil

Abril Guirao Maldonado, 2n Batx A

- ¡Oh ciudad de los gitanos!
En las esquinas banderas.
La luna y la calabaza
Con las guindas en conserva.
¡Oh ciudad de los gitanos!
¿Quién te vio y no te recuerda?
Ciudad de dolor y almizcle,
con las torres de canela

Romance Sonàmbulo

Il·lustració: Charlotte García 2n Batx. A

Verde que te quiero verde.
Verde viento. Verdes ramas.
El barco sobre la mar
y el caballo en la montaña.
Con la sombra en la cintura
ella sueña en su baranda,
verde carne, pelo verde,
con ojos de fría plata.
Verde que te quiero verde.
Bajo la luna gitana,
Las cosas le están mirando
y ella no puede mirarlas.

CREACIÓ LITERÀRIA

P: Núria Mor

Don Quijote en el Raval

Blu Gerbi Maccarini, 2n Batx A

Hace un tiempo, desde la ventana de nuestra clase (que da a la plaza Folch i Torres), nos interrumpen los gritos que provienen de un hombre. Un hombre al parecer un tanto especial, que recurre, sin pensar, a acciones extravagantes. Las personas se asombran, lo observan y se alejan, porque lo ven como un ser extraño.

Y él está allí, encerrado en aquella torre de la que no puede escapar. Su cárcel le domina y su capacidad de entender le ha abandonado. Está en un pequeño mundo *Paralelo* que nosotros no podemos comprender. Las personas que se cruzan con él lo miran con miedo, como si fuera a hacer una obscenidad. ¿Por qué nos da miedo?

Si, ya sé... le tenemos miedo porque le tenemos miedo a la diferencia: acepto lo que es igual a mí y rechazo lo que es diferente. Qué curiosos somos los humanos...

Y ahí sigue, paseando las calles del Raval, sin entender quizás ni siquiera dónde está. ¿Le tiene miedo a sí mismo? Los gritos, los bailes, el canto, la soledad, la cárcel. ¿Será feliz? ¿Puede ser feliz alguien encerrado en una cárcel? ¿Pero acaso Segismundo se cuestionaba si era feliz cuando ni tan solo le habían dado la oportunidad de saber que había algo más allá? Él no tuvo elección. Quizás el Don Quijote del Raval tampoco tuvo elección.

¿Qué pensará la gente de él? ¿Qué pensará la gente de este curioso personaje que parece delirar todos los días? ¿Por qué nadie lo quiere ayudar? Quizás no necesite ayuda, quizás únicamente necesita a alguien con quien entenderse, con quien no sentirse solo. Quizás siente tanto dolor que no sabe ni qué hacer con él.

Y mientras tanto buscará respuestas, buscará respuestas en los ojos de la gente, en lo que tiene alrededor, en sí mismo... Y lo más probable es que nunca halle una respuesta. No tiene elección. No tuvo elección. No se la hemos dado.

POV: "Cuando me cuentan un secreto y me dicen que no se lo cuente a nadie"
Irene Hidalgo Baeza, 3r ESO A

ARTICLES

Bruixes de la nit

Luana Becker, 2n ESO A

P: Francesc Gomila

HISTÒRIA

SEGONA GUERRA MUNDIAL

BRUIXES DE LA NIT

Oblidades amb el temps, les bruixes de la nit van ser una important part de la història. Lluitant contra els nazis alemanys en la Segona Guerra Mundial van danyar o destruir 17 passos fluvials, 9 vies de ferrocarril, 2 estacions de ferrocarril, 26 magatzems, 12 dipòsits de combustible, 176 cotxes blindats, 86 llocs de tir preparats i 11 reflectors.

Marina Raskova

Aquest grup militar soviètic, format exclusivament per dones, va ser organitzat per Marina Raskova. Tot i això, va ser Jhoseph Stalin qui va autoritzar els tres grups militars de dones:

-586è Regiment d'Aviació de Caça.

-587è Regiment d'Aviació de Bombarderes.

-588è Regiment d'Aviació de Bombarderes Nocturnes.

Les bruixes de la nit van rebre el seu nom dels nazis ("nachthexen"), pel fet d'escoltar, cada vegada que elles atacaven, el so del vent que produïen els seus avions.

Els quals eren de fusta, petits i només tenien lloc per dues bombes sota cada ala. S'anomenaven Polikarpov Po-2. En aquells avions havien d'aguantar un intens fred, sobretot perquè les cabines eren obertes i plovia i nevava. Amb aquelles condicions feien entre 8 i 18 sortides per nit, les quals duraven entre 30 i 50 minuts. Nadezhda Popova, fins i tot, una vegada va tornar amb 42 forats de bales en el seu avió i un en el seu casc.

A més a més la roba sovint era enorme i massa ample, les botes eren massa grans, per això moltes dones les omplien amb roba per no reliscar en elles.

Així és com les bruixes de la nit van demostrar que les dones eren i són capaces de lluitar valentament en les pitjors condicions imaginables.

ARTICLES

El racisme envers els gitanos a l'Institut, Realitat o ficció?

Juan C.

P: Gemma Ajenjo

Al llarg del temps hi ha hagut una gran quantitat de problemes racials als centres estudiantils, avui parlarem d'un que se suposa està actiu (almenys en el nostre institut) el racisme per l'ètnia gitana per part d'alumnes però, sorprenentment, també per algun professor.

El racisme és un tema controvertit, ja que està molt mal vist però depenent del context. Per exemple hi han un munt de *mems* o acudits racistes que a més d'un li fan molta gràcia. Això ens explica que hi ha dues tipus de racisme, el racisme que té l'objectiu de fer malament i el racisme que té l'objectiu de fer caure algun riure.

Avui us faré una pregunta: hi ha encara racisme als centres escolars?

Això té una resposta molt ràpida: sí, i per aquesta raó ens centrarem en un que es dona actualment en el nostre estimat institut, el racisme cap als gitanos.

He escollit aquest racisme pel fet que quan pensem en racisme el primer que se'ns ve al cap és el racisme cap als negres o als musulmans, però hi ha molts grups racials que també han patit racisme i encara l'estan patint.

Personalment, penso que no importa quina sigui la teva ètnia, sempre hi haurà algú que es ficarà amb tu, perquè a aquestes persones els dona igual realment la vostra raça només volen fer-vos sentir pitjor amb vosaltres mateixos per no sentir-se els únics desgraciats del món. Per això el que us digui us ha de relliscar molt, heu d'estar orgullosos del vostre origen i que ningú us faci sentir inferiors per ser qui sou, passeu d'aquestes persones com d'una pedra pel carrer.

La situació actual amb aquest tema és curiosa, per una part jo mai he patit racisme per ser gitano, encara que sí que he patit discriminació per altres motius, encara que, repeteixo, mai per ser gitano; però, d'altra banda, recentment un familiar meu ho ha patit per, ni menys ni més, que per un professor. Això és molt interessant, ja que si el racista és un alumne normalment ho fa per ofendre a la víctima que és un igual; no obstant això, que ho faci un professor em sembla increïblement impactant.

Un ex alumne explica la seva experiència viscuda ja fa uns anys "Quan jo estava en classe, em deien que era una persona bruta, associaven la meva raça amb el fet de no dutxar-se, tot era culpa meva, els meus companys es ficaven amb mi cada dia o s'allunyaven de mi." Tant ell com jo mateix desitjaríem que aquestes situacions no

ARTICLES

es visquessin avui dia i el simple fet que encara passin és molt trist per tothom, perquè no aconseguim desfer-nos d'aquests prejudicis del passat.

En conclusió, si volem evolucionar com a espècie hem de deixar aquesta rànica actitud racista, amb això tots podrem viure en un món millor per a tots. Vull que quedi clar que aquest és la meva opinió i espero que la gent la respecti com jo respecto cada opinió que tingui la gent sobre aquest tema tan complex.

Sumiya Famida 2n ESO E

UNA SETMANA EN

Bakit masarap maglakbay sa Pilipinas?

John Eleazar Cariño Malicsi, 4t ESO B
Pagsusuri ng Tagal: Charmaine De Villa
Garcia, 1r Batx. C P: Gabriel Barragán

KALIKASAN: Maganda ang kalikasan sa pilipinas dahil maraming Islas ang mapupuntahan , napakatahimik at walang masyadong ingay at napakalinaw ng tubig. Ang pinakamagandang lugar na bisitahin o tirahan ay Cebu dahil napakalaki ng mga gusali at napakainit at may kultura.

PAGKAIN: Napaka-exotic at napakasarap ang Philippine food pero may mga taong ayaw nito. Ngunit may mga pagkaing napakasarap at tiyak na makikita mo ang lasa sa iyong mukha at bibig na nakakapagpalaway. Ang mga pinakamasarap na pagkain ay Adobo, Arozz caldo at para sa dessert Halo-Halo, Puto at Kutsinta.

MGA TAO: Ang pagkakaroon ng relasyon sa mga pilipino ay hindi magiging problema para sa iyo. Kung handa kang makilala sila, napakabait at palakaibigan. Sila mismo ang darating para makipag-usap sa iyo at gusto malaman kung saan ka nanggaling at kung ano ang iyong bansa. Kung espanyol ka, malamang ngingitian ka nila, lalo na kung kabilang sila sa mga matatandang henerasyon at sasabihin nila sa iyo ay "*Espanyol!, Yo hablo un poco!*" Iyon ang isang bagay na nakita kong nakakatuwa at kawili-wili.

Perquè està bé viatjar a les Filipines?

LA NATURALESA: La natura a les Filipines és preciosa perquè hi ha moltes illes per visitar, és molt tranquil, no hi ha gaire soroll i l'aigua és cristal·lina. El millor lloc per visitar o allotjar-se és Cebu perquè els edificis són molt grans, fa calor i hi ha molta cultura.

EL MENJAR: Els menjars de Filipines són molt exòtics i deliciosos, encara que hi ha gent que no els agraden. Però hi ha alguns plats que son tan deliciosos que segur que se't veurà el gust a la cara i et faran bavejar la boca. Els millors plats són l'*Adobo* i l'*Arozz caldo* i com a postres el *Halo-Halo*, el *Puto* i la *Kutsinta*.

LA GENT: Tenir una relació amb els filipins no serà un problema per a tu. Si estàs disposat a conèixer-los, són molt amables i sociables. Ells mateixos vindran a parlar amb tu i voldran saber d'on vens i quin és el teu país. Si ets espanyol, probablement et somriuran, sobretot si pertanyen a la generació més gran i et diran "*espanyol !, Yo hablo un poco!*"

Va ser una cosa que em va semblar molt divertida i interessant.

FOGONS DEL MILA

P: Gabriel de Jódar

Khbir: Recepta típica de Bangladesh
Tasfiya Jahan i Musfika Jahan, AA

Ingredients

- 35 grams de mantega
- 100 grams d'arròs basmati
- 1,25 litres de llet
- 100 grams de sucre
- 25 grams de coco ratllat
- 25 grams de panses
- 50 grams d'anacards (per a la guarnició)

Recepta

- 1.** En una cassola foneu la mantega a foc lent. Afegiu-hi l'arròs i sofregiu-lo de 2 a 3 minuts.
- 2.** Afegiu-hi la llet, el sucre i remeneu-ho bé. Deixeu que bulli molt lentament uns 20 minuts, remenant de tant en tant perquè no se'ns hi enganxi.
- 3.** Afegiu-hi el coco ratllat i les panses. Continueu-ho bullint a foc lent i remeneu uns 10 minuts més. Veureu que a poc a poc es va espessint fins a aconseguir la consistència desitjada.
- 4.** Col·loqueu la preparació en un bol o motlle de púding i deixeu-la refredar a la nevera durant tota la nit. Anirà absorbint la llet i quedarà amb una consistència de púding.
- 5.** Per servir-ho, acompanyeu-ho d'anacards torrats a la paella sense oli.

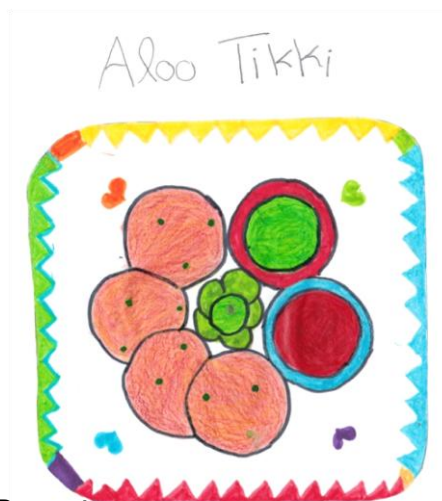
Bon profit!

FOGONS DEL MILÀ

Aloo Tikki: Recepta típica de l'Índia i el Pakistan
Ujala Zafar, Ayesha Khalil i Gurleen Kaur, AA

Ingredients

- 6 patates
- 2 cebes
- 4 bitxos picants
- 2 ous
- Sal
- Pebre
- Una mica d'oli
- Una mica de cúrcuma

Recepta

1. Bulliu les patates dins d'una olla gran.
2. Mentrestant, tal·leu les verdures (la ceba i els bitxos) en trossets petits.
3. Poseu les patates bullides (amb la pell) i les verdures tallades crues en un bol. Afegiu-hi la sal, la cúrcuma i el pebre. Aixafeu la barreja i remeneu-la bé.
4. Dividiu la massa en parts petites (de la mida d'un puny). Amasseu-les i arrodoniu-les donant-li forma d'hamburguesa.

5. En un bol a part, bateu-hi els ous. Passeu les Aloo tikki pel bol abans de fregir.
6. En una paella gran escalfeu l'oli, fins que estigui a punt de bullir. Fregiu les Aloo Tikki fins que estiguin al vostre gust (més o menys uns cinc minuts).

Bon profit!

FOGONS DEL MILÀ

Macarrons picantes: Plat català-pakistanès
Ayan Haider, Wenyu Zhang i Ashar Muhammad, AA

Ingredients (per a 4 persones)

- 400 grams de macarrons
- 200 grams de carn o pollastre
- 3 cebes
- 4 tomàquets
- 2 pastanagues
- 3 bitxos una mica picants
- Una mica d'oli
- Sal
- Pebre
- Cúrcuma

Recepta

1. Dins d'una olla gran, poseu a bullir aigua abundant.
 2. Mentrestant, talleu les verdures (inclòs el bitxo) i la carn o el pollastre en dauets petits.
 3. Escalfeu oli una paella i fiqueu-hi tots els ingredients. Afegiu-hi les espècies al gust. Afegiu-hi el tomàquet triturat i sofregiu durant 10 minuts.
 4. Poseu la pasta a bullir (vegeu-ne el temps de cocció) i coleu.
 5. Barregeu la pasta amb el sofregit. Ja podeu emplatar.
- Bon profit!

SORTIM DEL MILÀ

Sortida al teatre

Menai Renobell, 1r Batx. A

P: Guillem Motos

Avui, 18 de març del 2022, les alumnes de 1r de Batxillerat hem anat a la representació teatral "Paradise moon" de la companyia "Paradiso 99", dirigida per Begoña Moral. L'obra ens situa en una habitació d'un hotel: a terra hi ha dos actors abraçats, un noi i una noia, germans. La noia s'està morint i són les seves últimes hores de vida; l'endemà ja no hi serà.

A partir d'aquí, es va narrant tot el que va passar abans d'aquella nit, com era la vida dels germans convivint amb la mort que s'apropa (representada a l'obra com una persona vestida de negre, que s'acosta i afegeix pressió a les situacions dramàtiques). Ella és infermera i està fent analítiques tot el dia, no gaudeix el seu treball. Ell és actor, li agrada la seva feina, però no l'agafen per a quasi cap càsting, i mai no té diners.

L'obra neix a partir de l'experiència personal de la directora, d'un contacte directe amb la mort, de la reflexió en tot allò que ens fa feliços, a qui deixem enrere i la manera com els deixem per sempre.

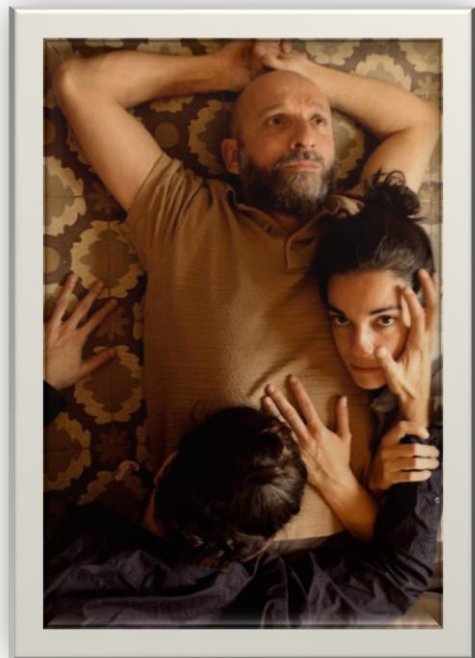
És un món paral·lel en el qual tot se'n va a norris, cada cop més, tant econòmicament, emocionalment, políticament... i també és una crítica social cap a la precarietat laboral i com s'integren els actors i actrius a la societat.

L'obra s'explica a través de diàlegs i escenes en les quals els actors expliquen allò que fan i senten.

Ha sigut una obra molt maca i necessària de veure, que m'ha fet mirar des d'un altre punt de vista la societat i els seus problemes. També m'ha fet veure com de complicada pot arribar a ser la carrera d'actriu i que no és gens fàcil fer allò que a un li agrada, i t'has d'esforçar moltíssim. Una experiència molt recomanable, ja que, a banda de disfrutar de l'obra de teatre, es pot aprendre molt. Tot i que no vam entendre del tot el final de l'obra, ja que no quedava molt clar el final de la peça.

El que més em va agradar va ser que en el moment de l'entrada de públic, els actors ja estaven actuant i això em va causar molt impacte i va suscitar el meu interès.

L'obra és dins de la iniciativa "Barcelona districte cultural", en la qual hi ha moltes més obres per veure totalment gratuïtes a diferents centres cívic de la ciutat de Barcelona.

Sortida a la festa de Sant Medir

Murtaza Subhani 3r ESO B

P: Carla Arasa

Els alumnes de l'Aula Acollida i del SIEI, el dijous 3 de març vam anar de sortida al barri de Gràcia per viure en primera persona la festa de Sant Medir.

L'origen de la festa de Sant Medir el trobem a Gràcia, i concretament en una promesa que va fer el 1828 el forner Josep Vidal i Granés, que tenia el negoci al carrer Gran. En Josep Vidal va prometre que si resolvia una afecció de salut, aniria cada any en romeria a l'ermita de Sant Medir.

Però, qui era Sant Medir? Diu la llegenda que Medir era un pagès que vivia a la vall de Gausac cap a l'any 303, durant el domini de l'emperador romà Dioclecià. En aquesta època es van iniciar unes fortes persecucions contra els cristians, les mateixes que van afectar una altra famosa santa barcelonina: santa Eulàlia. El bisbe Sever, constantment assetjat per les autoritats romanes, va haver de fugir de la ciutat i va emprendre el camí tradicional que unia Barcelona amb Sant Cugat del Vallès a través de la serra de Collserola.

El bisbe es va trobar a Medir i li va dir que si li preguntaven els seus perseguïdors per on havia marxat, que els hi digués. Això era una mostra de la beatitud del bisbe.

Els perseguïdors romans no van trigar a arribar i, quan van interrogar Medir, no es van creure la seva història inversemblant: un bisbe que indicava als seus perseguïdors on poden assetjar-lo? Unes faves que brollaven miraculosament? Van pensar que el pagès se'n mofava i volia protegir el bisbe i, sentint-se enganyats, se'l van emportar detinguts mentre anaven a capturar el bisbe. Tots dos van ser empresonats i torturats a Sant Cugat del Vallès i Medir va ser degollat.

Avui en dia es celebra una romeria i una trobada entre la gent de Gràcia i de Sant Cugat, en l'esplanada del Miracle on es creu que van passar els fets.

E
L

Tot i aquesta llegenda, és molt probable que sant Medir no arribés a existir mai.

Bé, explicat el seu origen, dir que la nostra sortida va consistir en passar tot el matí per Gràcia, exactament a la plaça de la Vila. En aquesta plaça es troba la seu del districte. Davant la seu de l'Ajuntament, van instal·lar un corredor vallat per on passaven les diferents associacions del barri a cavall, carruatge o camionet , acompanyats per xarangues i batucades. Durant el recorregut, tiraven a la gent caramels i d'altres xuxeries. Principalment, havia gent del barri i escoles. Tots estàvem com bojos agafant caramels. Fins i tot, molts nens portaven bosses que van acabar plenant. Al final de dia, s'acaben tirant tones de caramels. El terra va acabar tot ple de caramels que se'ns van pegar a les soles de les sabates.Va ser una sortida ben dolça!

Mis padres imaginando mi futuro si sigo sin lavarme las manos

Àlex Egea Puerta, 3r ESO A